

26:1-30 – Cortul

Descrierea asamblării Cortului cuprinde trei componente: cortul (pereții cortului), acoperișul cortului și structura de susținere (scândurile cortului).

Cortul propriu-zis – 26:1-6

Cortul era făcut din 10 covoare (sau perdele). Toate aceste 10 covoare aveau aceleași măsuri (lungimea de 28 de coți și lățimea de 4 coți). 5 covoare erau prinse împreună și celelalte 5 erau prinse împreună. Din cele 10 covoare avem deci 2 uniri de câte 5 covoare. Aceste uniri de covoare se pare că se întâlneau la mijlocul peretelui din spatele Cortului, adică la mijlocul peretelui din spatele chivotului din locul Preasfânt. Acolo, *cel dintâi* covor al primei uniri/împreunări de covoare se întâlnea cu *ultimul* covor, adică cel cu care se sfârșea a doua unire/împreunare de covoare. Cum se realiza prinderea celor două uniri de covoare? Atât marginea primului covor, cât și marginea ultimului covor aveau câte 50 de chiotori (ochiurile în care intrau copcile/inelele de prindere) albastre. Aceste perechi de 50 de chiotori se întâlneau cu maximă precizie față în față. Apoi 50 de copci (inele) de aur prindeau împreună cele 50 de perechi de chiotori.

Din ce material erau făcute aceste covoare/peredele?

- De in subțire răsucit, și din materii vopsite în albastru, purpuriu și cărmiziu; pe el să faci heruvimi lucrați cu măiestrie. (Cornilescu)
- De in subțire răsucit și albastru și purpură și stacojiu: să le faci cu heruvimi. (traducerea literală)
- Of finely twisted linene and blue, purple and scarlet yarn, with cherubim worked into them by a skilled craftman. (NIV)
- Să faci un cort din 10 *scoarțe* țesute de in subțire răsucit și din mătase viorie, purpurie și stacojie răsucită. Să faci pe ele chipuri de heruvimi brodați cu măiestrie. (Septuaginta)

Înainte de a explora semnificația fiecărei culori, observăm că aceste patru culori (albul inului răsucit, albastru, purpuriul și cărmiziu) sunt cele 4 culori ale Cortului și ele apar și în construcția perdelelor, și pe hainele marelui preot, și pe hainele preoțești, și pe brâul marelui preot și pe piepitarul acestuia. În Exod 25-40

se repetă de nenumărate ori înșiruirea celor patru culori. Această înșiruire de culori o găsim și în 1 Împărați când ni se descrie Templul lui Solomon. Acest lucru ne subliniază importanța celor patru culori și ne provoacă să descoperim semnificația acestora.

Materialul de bază era inul subțire răsucit. Culoarea inului este culoarea albă. Ea ne vorbește despre puritatea și sfințenia lui Dumnezeu și a Casei Sale. Cu in subțire este îmbrăcat Israelul răscumpărat de Dumnezeu (Ezechiel 16:10), celor ce vor birui din Sardes li se promite că vor fi îmbrăcați în haine albe (Apoc.3:5) și Miresei i s-a dat să îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților) – Apoc.19:8. Îngerii care aduc ultimele 7 urgii sunt și ei îmbrăcați în in curat, strălucitor (Apoc.15:6). În contrast cu mireasa, curva cea mare este îmbrăcată în purpură și stacojiu dar nu are in subțire. În marfa scumpă cumpărată de ea găsim și inul subțire (Apoc.18:12) iar în percepția marinarilor care o plâng ea era îmbrăcată în in foarte subțire, cu purpură și stacojiu (Apoc.18:16). În plan fizic ea achiziționa in subțire. Dar în plan spiritual, din garderoba ei lipsește inul curat. De fapt, din cele patru culori de la cort ea preia doar două: purpuriul și stacojiul/cărămiziul, dar nu și albul și albastrul. Albul este culoarea de bază a Cortului. El trebuie deci să fie și culoarea principală a hainelor Miresei. După cum sfințenia este podoaba Casei Sale (Ps.94:5), la fel sfințenia este caracteristica esențială a adevăratei Sale Mirese. Curva cea mare poate să poarte cât stacojiu și purpuriu vrea ea. Fără albul inului nu este decât o imitație ieftină a autenticului poporului lui Dumnezeu.

Unde mai găsim inul? Prima dată îl găsim în Genesa: Iosif este îmbrăcat în in subțire când este înălțat de Faraon (Gen.41:42). Copilul Samuel era îmbrăcat înaintea Domnului cu un efod de in subțire (1 Sam.2:18). David a dansat înaintea Domnului îmbrăcat într-un efod de in (2 Sam.6:14). David este îmbrăcat în in subțire în 1 Cronici 15:27. În cartea Ezechiel apare de nenumărate ori omul în haine de in. Acest om în haine de in apare și în cartea Daniel. Imaginea ne trimite de cele mai multe ori la Fiul lui Dumnezeu, la Mesia Însuși. Observăm că în Vechiul Testament haina de in este caracteristică atât celor care-l prefigurează pe Mesia, cât și lui Mesia Însuși. Astfel, când mergem în Noul Testament nu ne mirăm că cele mai multe referiri la haina de in le găsim în Evaghelii cu referire la Isus: Trupul lui Isus este înfășurat într-o pâză curată de in (Mt.27:59, Marcu 15:46.

Luca 23:53; 24:12, Ioan 19:40; 20:5-7). În Evanghelia lui Ioan, Lazăr înviat din morți este îmbrăcat tot în in (inul apare explicit în NIV dar nu și în Cornilescu). Este interesant că în Evaghelii toate asocierile dintre inul curat și Isus sunt doar după moartea Sa. Este ca și cum moartea Sa ar fi fost necesară ca El să poată fi Mesia cel îmbrăcat în haine de in. Este ca și cum moartea Sa L-a dus spre această slavă depotrivă preoțească (Aaron purta haine de in) și împărătească (David purta haine de in).

Dar, precum am văzut deja din Apocalipsa, inul nu se găsește doar în dreptul Mirelui ci și în dreptul Miresei. În Ezechiel 16 Israelul răscumpărat este îmbrăcat în in subțire, iar în Apocalipsa, Mireasa Mielului este îmbrăcată în in alb și subțire. Astfel nu ne mirăm că Femeia din Proverbe 31 face rost de lână și de in (31:13) și are haine de in subțire și de purpură (31:22). Dar ea nu are doar pentru trupul de afară haine de in (asemenea curvei din Apocalipsa) ci ea îmbracă și trupul sufletului cu haine de in căci frica de Domnul este adevărata ei podoabă (Proverbe 31:30).

Dar pe acest in alb găsim și culorile albastru, purpuriu și cărămiziu. Nu ne este clar dacă o parte din in era colorat în aceste nuanțe sau era un alt material (mătasea) care purta aceste culori și ornamenta covoarele de in. Unii au propus ipoteza că de fapt heruvimi brodați pe in purtau aceste trei culori. Albastrul cu siguranță ne trimite la cer. Prezența heruvimilor pe pereții Cortului ne arată că acest cort marchează un spațiu celest, un spațiu care aparține cerului lui Dumnezeu, care este plin de heruvimi și de tot felul de îngeri. Casa lui Dumnezeu este cer curat și plin de heruvimi. Purpura și cărămiziul sau stacojiul ne trimit însă la două nuanțe de roșu. O nuanță de albastru dar două nuanțe de roșu. Cu culoarea dominantă pe fondul alb al pereților este roșu și nu albastru. Dacă albastrul ne îndreaptă privirea spre cer, roșul ne trimite la sânge, la jertfă, la sacrificiu. Un cer alb curat, plin de heruvimi și totuși stropit cu sânge! Ne gândim desigur la Evrei 9:21-28:

21. De asemenea, a stropit cu sânge Cortul și toate vasele pentru slujbă.

22. Și, după Lege, aproape totul este curățat cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare.

23. Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățate în felul acesta, **trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățate cu jertfe mai bune decât acestea.**

24. Căci Hristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

25. Şi nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuşi, ca marele preot care intră în fiecare an în Locul Preasfânt cu un sânge care nu este al lui;

26. fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârşitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa.

27. Şi, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata,

28. tot aşa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L aşteaptă.

Şi într-adevăr în Numeri 6:13 peste altarul de aramă se punea un covor de *purpură* atunci când era purtat de Chehatiţi. Altarul pe care se vărsa aşa de mult sânge este îmbrăcat în roşu. Deci purpura este asociată aici cu sângele.

Dar sunt şi alte interpretări ale culoriilor purpuriu şi cărămiziu (stacojiu). Dicţionarul biblic subliniază că în ebraică termenii folosiţi pentru culori evidenţiază originea culorii mai mult decât culoarea însăşi. Astfel un om îmbrăcat într-o haină purpurie nu este în primul rând un om îmbrăcat frumos ci un rege sau un om bogat. Într-adevăr în Scriptură de cele mai multe ori purpuriul este asociat cu bogăţia şi cu regalitatea:

- Ghedeon ia pradă de război hainele de purpură pe care le purtau împăraţii Madianului (Jud.8:26)
- Covoarele împărăteşti ale lui Ahaşveroş sunt legate de funii de in subţire şi purpură (Esteră 1:6)
- Mardoheu iese de la împărat cu o haină împărătească albastră şi albă, cu o mare cunună de aur şi cu o mantie de in subţire şi purpură. (Esteră 8:15).
- Pataşca lui Somonon are scaunul de purpură (Cântarea Cântărilor 3:10).

- Hainele idolilor sunt de materii vopsite în albastru și purpură (Ieremia 10:9).
- Înainte de căderea Ierusalimului nobilii cetății erau crescuți în haine de purpură (Plângeri 4:5)
- Purpura o găsim în Slava Tirului și în comerțul Tirului din Ezechiel 27 (27:7,16). Acest Tir trimite la curva cea mare din Apocalipsa.
- Când Daniel este înălțat de Belșațar este îmbrăcat în purpură (Daniel 5:7,16,29)

În Noul Testament purpura o găsim cel mai des tot în Evanghelii, tot în tabloul patimilor. Marcu, Luca și Ioan insistă pe faptul că atunci când soldații romani l-au batjocorit pe Isus l-au îmbrăcat cu o haină de purpură, o haină împărătească. Ei râdeau că Isus era numit împăratul iudeilor. Lidia din Fapte 16:14 este o comerciantă de purpură, ceea ce ne sugerează că era o femeie prosperă. În Apocalipsa, purpura o găsim doar în dreptul curvei celei mari care vrea să imite gloria Miresei. Totuși în Proverbe 31, după cum am văzut, Femeia pe care o caută împăratul Lemuel este îmbrăcată și în haine de purpură. Doar o împărăteasă putea fi potrivită pentru un împărat.

Toate aceste pasaje ne arată că purpura nu ne trimite doar la sângele jerteflor de pe altar ci în primul rând la regalitate, la slavă, la bogăție, la înălțare. În cele din urmă Cortul era Casa Împăratului Împăraților! Purpura nu putea lipsi din această casă. Dar asocierea dintre jertfă și regalitate nu este întâmplătoare. Când privim la Isus el este un împărat care se jertfește, el este un împărat care este înălțat la scaunul de domnie al Domnului tocmai din pricina jertfei sale. Cum se fabrica purpura? Se fabrica în special în Tir din niște moluște mici. Acestea erau scoase din cochilii și se extrăgea o substanță din ele, și aceasta era pusă în vase mari expuse la soare. Substanța își schimba culoarea în funcție de cât timp era expusă la soare. De obicei era expusă mai mult și culoarea purpurie era o nuanță de violet închis, asemănătoare culorii sângelui uscat. Era o substanță ce oferea minunate proprietăți materialului care era impregnat cu ea: rezistență la soare, la umiditate

etc. Era o substanță foarte scumpă. Cei din Tir o exploatau cu mare succes. Un om de știință a reprodus substanța după metodele antice. Costul unui gram de purpură a fost estimat la 2000 de Euro.

Cărămiziul îl mai găsim în cartea Iosua. Aici este o culoare a mântuirii: funia cu care Rahav a coborât pe iscoade și pe care a așezat-o apoi la fereastră era de culoare cărămizie. Funia aduce mântuire atât iscoadelor cât și lui Rahav și familiei ei. O mai găsim și în Proverbe 31: femeia înțeleaptă are casa (sau hainele după alte traduceri) îmbrăcată în cărămiziu, așa că nu se teme de zăpadă – și aici cărămizul are rol de protecție, de salvare. E interesant că în ambele pasaje, atât traducerea literală cât și NIV folosesc termenul de *stacojiu* (scarlet – în engleză). La fel ca și cărămiziul, stacojiul este tot o nuanță de roșu. Stacojiul îl mai găsim în 2 Sam.1:24 (Saul îmbrăca în stacojiu pe fetele lui Israel), în Matei 27:28, 31 (aici haina în care a fost îmbrăcat Isus de soldați este stacojie și nu purpurie), în Evrei 9:19 (stropirea poporului e făcută și cu lână stacojie și isop), și desigur în Apocalipsa 17:3,4 și 18:12,16: fiara e de culoare stacojie, curva cea mare e îmbrăcată în haine stacojii. Deci în Iosua, Proverbe și Evrei cărămiziul/stacojiul ne trimite la mântuire, răscumpărare, ispășire, iar în celelalte pasaje la bogăție și regalitate. Descoperim aceeași ascoiere ca la purpură: culoarea sângelui dar și a regelui, culoarea răscumpărării dar și a slavei. În Apocalipsa, fiara și curva își asumă regalitatea, încearcă să imite adevărata slavă. Dar le lipsește albul de însubțire și curat.

Culoarea albastru ne trimite la cer. Ea sugerează depărtare. Cât de departe sunt cerurile de pământ, atât de departe sunt gândurile noastre de ale Domnului. Culoarea albastru nu apare frecvent în Biblie. O găsim într-o mare abundență la Cort și la Templu. În restul Scripturii o mai găsim de aproximativ patru ori. Este ca și cum ni s-ar comunica faptul că cerul Scripturii este Cortul!!! Da, Templul definește adevăratul cer, adevăratul albastru! Care sunt cele patru locuri?

- Când Mardoheu este înălțat este îmbrăcat într-o haină împărătească albastră și albă, cu o mare cunună de aur și cu o mantie de însubțire și de purpură. (Eстера 8:15)
- În descrierea Tirului din Ezechiel 27 găsim: pânzele care-ți slujeau ca steag erau de însubțire din Egipt, cusut la gherghef, iar învelitoarea ta era

de purpură albastră și roșie, din ostroavele Elișei. (v.7) ... făceau negoț cu tine de haine scumpe, de mantale de purpură albastră și cusături la gherghef, de covoare scumpe puse în lăzi de funii, sucite și bine împletite, aduse la târgul tău (v.24).

- În Ieremia 10:9 hainele idolilor sunt de materii vopiste în albastru și în purpură, toate lucrate de meșteri iscusiți.
- În Ezechiel cap.23:
 - 1. Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:
 - 2. „Fiul omului, erau două femei, fiice ale aceleiași mame.
 - 3. Ele au curvit în Egipt, au curvit în tinerețea lor; acolo le-au fost strânse țâțele, acolo le-a fost atins sânul fecioresc.
 - 4. Cea mai mare se chema Ohola, și sora ei, Oholiba. Erau ale Mele și au născut fii și fiice. Ohola este Samaria; Oholiba este Ierusalimul.
 - 5. Ohola nu Mi-a fost credincioasă; s-a aprins de dragoste pentru ibovnicii ei, **după asirieni**, vecinii ei,
 - 6. îmbrăcați cu stofe vopsite în **albastru**, dregători și căpetenii, toți tineri și plăcuți, călăreți călare pe cai.
 - 7. Ea a curvit cu ei, cu toată fruntea copiilor Asiriei; s-a spurcat cu toți aceia pentru care umbla nebună, s-a spurcat cu toți idoli lor.
 - 8. Nu s-a lăsat nici de curviile ei din Egipt, căci aceștia se culcaseră cu ea în tinerețea ei, îi atinseseră sânul fecioresc și își vărsaseră curviile peste ea.
 - 9. De aceea, am dat-o în mâinile ibovnicilor ei, în mâinile copiilor Asiriei, pentru care se aprinsese de dragoste.

Deci asirienii cu care a curvit Samaria erau îmbrăcați în albastru.

Deci albastru este asociat cu slava, bogăția, regalitatea. Dar observăm că este asociat și cu idolatria. Idoli imită slava adevăratului Dumnezeu, adevăratului împărat. Dacă în Apocalipsa nu găsim culoarea albastră la fiară sau la curvă, iată că ea este prezentă în Vechiul Testament la idoli și la asirieni. Singura culoare care nu poate fi imitată rămâne albul. Și cum să imiți albul? Alte culori le mai confuzi, pot

avea nuanțe apropiate. Chiar și negrul poate fi confundat cu un gri închis. Dar albul e cel mai greu de imitat. Albul e alb. Puritatea, sfințenia rămâne semnul distinctiv al autenticului.

Alb, albastru, purpuriu și cărămiziu/stacojiu. Sfințenia definește spațiul cerului, locuința slavei și a Regelui. Slava, înălțarea vine prin slujire și sacrificiu. Marele Împărat e un Împărat care slujește, care se dăruiește. Sfințenia cere ca însuși cerul să fie curățit. Dar de ce albastrul cerului are nevoie să fie curățit? De ce însuși Cortul are nevoie de curățire? Evrei cap.9 ne deschide porțile spre explorarea acestei taine, pe care o vom relua altădată. Inul este extras dintr-o plantă. Se pare că se realiza o țesătură din fire albe, albastre, purpurii și stacojii. Culorile se amestecau în mod armonios formând un întreg minunat. Ne aducem aminte că inul trimite la faptele bune ale sfinților. Este ca și cum fiecare faptă a noastră este ca un fir. Dumnezeu ia toate faptele bune ale sfinților din toată istoria și țese din ele hainele miresei înainte de nunta Mielului. Faptele par a fi separate una de alta, căci unele sunt despărțite de secole sau milenii. Dar ele vor fi într-o bună zi adunate. Și Mireasa va fi atât de frumoasă încât însuși mirele, Frumosul absolut va tresări și va spune: *Ești frumoasă de tot, mireaso și nu ai nici un cusur!*

Am precizat deja că inul îl găsim frecvent în Evanghelii. Trupul lui Isus este îmbrăcat într-o pânză de in înainte de a fi pus în mormânt. Dar trupul lui Isus era plin de răni și de sânge. Pânza care a rămas în mormânt era plină de pete purpurii și stacojii! Haina Celui care s-a înălțat în albastrul cerului era albă cu pete stacojii și purpurii. Iată ce fel de frumusețe apreciază Mirele. Mireasa îl poate fermeca doar dacă poartă aceeași frumusețe, doar dacă poartă același fel de haine. Măcar că era alb, fără păcat, Isus a suferit pentru cei nelegiuți, pentru mântuirea lor. Așa s-a născut haina de in plină de pete purpurii și cărmezii. Mireasa e chemată să îmbrace aceeași pânză de in. E chemată să trăiască în sfințenie, și curăție. Și măcar că trăiește în sfințenie, nedreptatea și răutatea oamenilor o vor atinge. Ea le va accepta pentru mântuirea lor. Doar așa, prin jertfă, albul de in va fi împodobit cu pete de cer, cu linii regale de purpură și stacojiu. Ilie avea o manta de păr (vezi 2 Împ.1:8). Această manta de păr i-a lăsat-o moștenire lui Elisei. Ea semăna cu al doilea strat al Cortului adică cu primul strat al acoperișului, respectiv cu covoarele de păr de capră (Exod 26:7). Mântuitorul lăsa Bisericii drept moștenire chiar stratul care forma cortul propriu-zis, adică pânză de in cu pete purpurii și stacojii. Această

diferență ne sugerează o apropiere mai mare de Dumnezeu, dar și o capacitate mai mare de jertfă, de sacrificiu. Ilie coboară foc din cer pentru nimicirea vrăjmașilor lui. Isus nu cere de la Tatăl legiunile de îngeri ci acceptă să moară de dragul vrăjmașilor lui. Și lasă Bisercii moștenire această putere a iubirii care se jertfește.

Pe acest material alb cu linii/pete (?) albastre, purpurii și stacojii erau brodați heruvimi. Prezența lor consolidează interpretarea că acest material reprezintă Cerul lui Dumnezeu, că acest Cort este de fapt un spațiu celest. Vom mai reveni la heruvimi puțin mai târziu. Acest material definește cortul propriu-zis. Următoarele trei materiale acoperă cortul, reprezintă acoperișul și învelișul cortului. Avem 10 covoare. De ce 10 și nu 7 sau 12 sau 3 sau 8? Unde găsim cifra 10? O găsim până acum în Biblie la cele *10 porunci* și la cele *10 urgii*. Ea ne vorbește despre standardele sfințeniei lui Dumnezeu. Ea ne vorbește de judecata divină adusă de absolutul sfințeniei sale. Nu ne mirăm să aflăm că scândurile Cortului erau de 10 coți înălțime. Cifra 10 stabilește înălțimea standardelor sfințeniei lui Dumnezeu. Unirea covoarelor de in și a covoarelor de păr de capră se făcea prin intermediul a 50 de copci de aur ($50=5 \times 10$), respectiv de aramă. Copcile se prindeau de $50 \times 2 = 100 = 10 \times 10$ de chiotori. Deci în această construcție a Cortului cifra 10 se repetă obsesiv. Totul pare a fi 10 sau multiplu de 10. Dar alături de cifra 10 apare și cifra 5. De fapt cifra 10 se împarte în doi de 5 sau multiplul de 10 se compune din mai mulți 5. Oare de ce? De ce cele 10 covoare sunt împărțite în două împreunări de 5 covoare? Ne gândim la cele 5 degete ale unei mâini: o mână 5 degete și cealaltă mână 5 degete, și cele două mâini sunt împreunate ca la rugăciune. Ca și cum mâinile lui Dumnezeu formează Cortul. Și într-adevăr mâinile curate (in curat) dar străpunse (cu purpuriu și stacojiu) ale Mântuitorului ne oferă mântuirea și protecția, și semnele cuielor din palmele Sale se vor păstra toată eternitatea. De asemenea tot Mântuitorul ne învață că cele 10 porunci (care sunt o sinteză a tuturor poruncilor Legii) se grupează în două mari porunci: să-L iubești pe Dumnezeu din toată inima ta, și pe aproapele tău ca pe tine însuși, și aceste două mari porunci sunt de fapt o singură poruncă, cea a iubirii. Sfințenia lui Dumnezeu nu este o moralitate rece bazată doar pe interdicții. Moralitatea sfințeniei divine izvorăște din Iubirea Sa. Iubirea Sa cere ca totul în jur să fie iubire. Iată că sfințenia lui Dumnezeu (inul curat) și iubirea Sa (petele de purpuriu și cărămiziu) sunt una! Și într-adevăr primele 5 porunci ne trimit în primul rând la

iubirea de Dumnezeu (să nu ai alți dumnezei!, să nu-ți faci chip cioplit! Să nu iei în deșert Numele Domnului! să ții Sabatul! *Să-ți cinstești părinții!*) iar celelalte 5 țin de iubirea de aproapele (să nu ucizi, să nu preacurvești, să nu furi, să nu ucizi, să nu poftești). Desgiur am putea grupa primele 4 și apoi ultimele 6. Porunca de a-ți cinsti părinții am inclus-o totuși în prima grupă pentru a păstra armonia 5 și 5, dar și pentru faptul că ea derivă din cinstirea Creatorului. Dumnezeu este sfânt, Dumnezeu este iubire. Orice act de ne iubire este o mare urâciune înaintea Sa. orice formă de egoism înseamnă o necurăție ce trebuie pedepsită cu moartea. Orice formă de a face rău aproapelui înseamnă ceva contrar naturii divine.

După cum vom vedea mai târziu aceste covoare care formează Cortul propriu-zis formează atât partea de sus a Cortului cât și o parte din pereții Cortului. Ele sunt superbe. Dar ele se văd doar din interior. Ele nu se văd din exterior. Din exterior se vede doar pielea de vițel de mare. Cortul are o frumusețe ascunsă. Dar din interior acest material forma tavanul Cortului și pereții Cortului. Când vom calcula dimensiunile Cortului vom putea observa faptul că aceste covoare nu atingeau pământul. Ele țineau de cer. Ele defineau cerul Cortului. Ele erau atât de sfinte încât nici nu puteau atinge pământul decăzut. Ele nici măcar nu puteau fi privite de ochiul pământesc din afara Cortului.

Modul lor de unire insistă că ele formează un întreg. Principiul unității se alătură celui al sfințeniei. Nu este un principiu nou. L-am întâlnit deja, în special la sfeșnic. Dar nu este un singur mare covor. Ci sunt 10 covoare unite câte 5 și apoi într-un singur element. Unitatea e dată din unirea desăvârșită a mai multor elemente. Dar aceste elemente componente sunt de aceeași natură. Este o diversitate în unitate. Unitatea nu este dată doar de faptul că elementele componente formează un întreg ci și de faptul că ele sunt de aceeași natură și oglidesc aceeași slavă. Nu doar modul de legare a covoarelor dă unitate ci și folosirea aceluiași material superb pentru fiecare covor în parte. Nu este o unitate ieftină de dragul unității. Nu este un ecumenism naiv și iresponsabil. Nu orice covor este primit în această unitate. Ci doar covoarele sfinte care oglindesc frumusețea slavei divine. Orice alt tip de covor era îndepărtat din această unitate. La fel cum sfințenia și iubirea sunt una, la fel unitatea și delimitarea de rău sunt una. Pavel surprinde acest echilibru atât de bine în Evrei 12:12-17:

12. Întăriți-vă, dar, mâinile obosite și genunchii slăbănogiți;
13. croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchioapătă să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat.
14. Urmăriți **pacea cu toți și sfintirea**, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.
15. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea.
16. Vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut.
17. Știți că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea, n-a fost primit; pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe.

Pe de o parte îngăduință față de cel slab, pe de altă parte delimitare de cel lumesc. Pe de o parte să căutăm pacea cu toți dar pe de altă parte să căutăm și sfintirea. De dragul unității sfințenia nu poate fi călcată în picioare. La aceste covoare mai apare și cifra 4. Lățimea covoarelor lungi de 10 coți este de 4 coți. Covoarele erau puse pe lungime, deci lungimea unirii tuturor covoarelor era de $4 \times 10 = 40$ de coți. Cifra patru ne sugerează ideea de totalitate a creației, a pământului (cele 4 puncte cardinale, cele patru vânturi) dar și a rasei umane (familia de bază e formată din patru membrii, dar și principalele tipuri de personalitate umană sunt tot 4!). Cortul este menit să cuprindă întreaga creație și întreaga umanitate. Desigur ne gândim și la cele patru Evanghelii. Fiecare pune în lumină mai mult o altă latură a Personalității Adevăratului Om. Pe de altă parte cele patru Evanghelii reactualizează Legea mozaică și reprezintă împlinirea desăvârșită a celor 10 porunci în Persoana lui Isus Hristos. Asocierea dintre cifra 10 și cifra 4 nu este întâmplătoare. $4 \times 10 = 40$. 40 este numărul testării. Israel este încercat în pustie 40 de ani, Isus e testat 40 de zile în pustie. Aceste încercări sunt necesare din pricina păcatului oamenilor. Materialul Cortului, lung de 40 de coți, ne poate arăta că este vorba de un material care a fost testat, care a dovedit că împlinește standardele de calitate ale sfințeniei lui Dumnezeu. Doar cel ce este testat și dovedit curat va putea fi parte din Cortul lui Dumnezeu (vezi Petru 1:1-9).

Acoperișul Cortului – 26:7-14

Vorbim de acoperișul Cortului, adică de învelișurile care ACOPERĂ Cortul format din cele 10 covoare de in și nu de partea de sus, de tavanul Cortului. Un

cort nu este o casă care are acoperiș. Un Cort este un întreg din care fac parte și pereții și tavanul. Am văzut că cele 10 covoare de in formează cortul propriu-zis. Deci în acest pasaj este vorba de învelișurile exterioare care sunt deasupra Cortului propriu-zis. Suntem surprinși să găsim aici mai multe învelișuri, respectiv 3 învelișuri: primul de păr de capră (pe care se insistă cel mai mult), al doilea de de piei de berbeci vopsite în roș, și al treilea din piei de vițel de mare. Toate cele trei sunt de natură *animală*. Dar Cortul propriu-zis este din in, adică din *plante*. Ni se sugerează de la început o diferență esențială între natura Cortului și natura Învelișului Cortului. Primul material al cortului este mai de preț, mai scump. Este și mult mai frumos, colorat și cu heruvimi brodați cu măiestrie. Este prins cu ajutorul a 100 chiotori albastre și cu 50 de copci de aur. Primul strat al învelișului este prins cu ajutorul a 100 de chiotori simple (nu ni se spune să fie albastre) și cu 50 de copci de aramă. Aurul e natura divină compatibilă cu sfințenia divină. Arama ne sugerează o distanță față de inima prezenței divine. Dar pe această logică ni se sugerează că PLANTA ar fi mai aproape de cer decât ANIMALUL. Într-adevăr pomul vieții făcea parte din PLANTE și nu din regnul ANIMAL. Hrana omului edenic era reprezentată de plante și nu de animale. Oare plantele oglindesc mai mult din slava cerului decât animalele?

Covoarele din păr de capră sunt 11, și sunt grupate câte 5 și câte 6. Apare un al 11-lea covor pentru a fi îndoit în fața cortului. Este vorba de a-1 6-lea covor din a doua împreunare de covoare. Detaliile date despre prinderea acestor covoare ne ajută să deducem dimensiunile cortului. Este un mister în aflarea celor 3 dimensiuni ale Cortului. Înălțimea e cel mai ușor de dedus: scândurile suport au lungimea de 10 coți, deci înălțimea cortului este de 10 coți. Dar pentru a afla lungimea și lățimea e nevoie de multă atenție. De fapt exegeții au propus mai multe modele de Cort, și mai multe posibilități de asamblare a Cortului. Parcă Dumnezeu a lăsat intenționat aceste neclarități în capitolul 26. Pe de o parte se anticipează că în ce privește lucrarea din Biserică (cum trebuie să arate, să funcționeze Biserica?) vom avea diferite modele după părerile subiective ale diferiților lideri ai Bisericii. Fiecare are tendința să proiecteze propriile păreri asupra desing-ului Cortului. Pe de altă parte înțelegem că asamblarea Cortului, respectiv păstoria Bisericii este ceva extrem de complex și de complicat. E nevoie de multă smerenie și de multă atenție la TOATE detaliile din design. De asemenea e nevoie de căluzire și revelație de

sus pentru a înțelege exact cum era asamblarea Cortului. Noi vom încerca să fim atenți la detaliile din text. Până acum avem cortul propriu-zis, adică o unire de covoare cu lățimea de 28 de coți și lungimea de $4 \times 10 = 40$ de coți. Dar această unire de 10 covoare de în cuprinde tavanul cortului dar și o parte din pereții laterali, precum și o parte din cel dorsal. A doua unire de covoare (cele 11) are lățimea de 30 coți (cât are lungimea unui singur covor căci covoarele sunt puse unul lângă altul pe lungime – fapt dedus destul de ușor, căci dacă ar fi poziționate altfel structura covoarelor nu s-ar mai potrivi deloc cu cea a scândurilor) iar lungimea de $11 \times 4 = 44$ de coți. Versetele 12 și 13 sunt importante pentru că ne arată diferența de dimensiuni dintre unirea de 10 covoare față de cea de 11 covoare.

Din v.13 apare o diferență de 2 coți. E logic $2 \text{ coți} = 30 \text{ de coți} - 28 \text{ de coți}$. Deducem că prima unire de covoare nu atinge pământul, că mai rămâne în dreptul fiecărei laturi o distanță de cel puțin un cot până la pământ, pentru ca apoi acoperișul cortului să poată să cadă câte un cot deoparte și câte un cot de cealaltă parte peste cele două laturi ale cortului, așa încât să le acopere. Deci, dacă prima unire de covoare cu lățimea de 28 de coți (și care cuprinde tavanul cortului și o parte din pereții laterali) ar rămâne pe de o parte și de lată suspendată la câte un cot de pământ, atunci putem calcula lățimea cortului care ar fi egală cu $28 + 2$ (cei doi coți lipsă) - 2×10 (înălțimea cortului, respectiv a pereților laterali ai cortului) = $30 - 20 = 10$ coți. Ne place dimensiunea. Înălțimea ar fi egală cu lățimea și ar fi tot de 10 coți, cifra sfințeniei divine. În acest caz acoperișul cortului cu lățimea de 30 coți ar atinge pământul pe ambele laturi ale cortului. De fapt marginile acoperișului ar ajunge fix la atingerea cu pământul pe cele două laterale, căci cei 30 coți ar acoperi cei 10 coți ai tavanului (lățimea cortului) și cei doi pereți ai cortului de câte 10 coți înălțimea fiecare. Desigur ar fi varianta ca nici acoperișul să nu atingă pământul, și atunci ar însemna că lățimea cortului ar fi de peste 10 coți. Totuși e mai greu de crezut că lățimea cortului depășește 10 coți. Mobilierul din cort era de mici dimensiuni și sfeșnicul trebuie să lumineze masa. Or cele două obiecte erau puse față în față în extremitățile lățimii cortului (vezi 26:35). Dacă distanța era prea mare cum mai lumina sfeșnicul peste pâini? Lățimea de 10 coți înseamnă în jur de 5 metri, o distanță considerabilă având în vedere dimensiunile mici ale mesei și ale sfeșnicului. Apoi v.13, prin faptul că cele două laturi ale acoperișului cădeau peste cele două laturi ale cortului cu câte un cot, ne arată că acest acoperiș nu atingea

pământul mai devreme de un cot. Deci lățimea nu ar putea fi mai mică de 10 coți. Și e greu de crezut că ar putea fi mai mare, după cum ne va arăta și dimensiunea scândurilor. Și atunci reținem deocamdată numărul de 10 coți pentru lățimea cortului.

Dar ce detalii ne dă acoperișul cortului despre lungimea cortului? Trebuie să analizăm v.12: *jumătate din ce va trece dintr-un covor să acopere partea dinapoi a cortului*. Covoarele erau puse pe lățime, deci jumătatea de covor care va trece pe partea dinapoi ar reprezenta jumătate din lățimea unui covor adică $4/2=2$ coți. Cât din partea dinapoi a cortului era acoperită de prima unire de covoare de in? În lumina v.13 ni se sugerează că cei 2 coți ar fi peste partea dorsală formată din covoarele de in. Deci acestea ar lăsa din nou o distanță de minim 2 coți față de pământ. Deci ar acoperi din înălțimea peretelui dorsal al cortului $10-2=8$ coți. Deci lungimea ar rămâne de 40 de coți- 8 coți= 32 de coți. Mai sunt anumite neclarități dar ce reținem cu claritate este că acoperișul de 11 covoare de păr de capră este mai mare decât unirea de 10 covoare de in, pe care o acoperă în întregime. În mod evident, pânzele de in se pot vedea doar din interior și ele nu ating pământul.

Peste acoperișul de piele de capră se mai pune o învelitoare de piei de berbeci vopsite în roșu și peste ea o altă învelitoare de piele de vițel de mare (sau de culoare vineție – după cum traduce Septuaginta). Aici nu ni se mai dau detalii legate de numărul de părți componente și de dimensiuni. Pratic, autorul s-a asigurat deja că am înțeles că pânza de in, materialul cortului propriu-zis, nu se vede decât din interior. Dar de ce se mai adaugă încă două învelitori? Ne gândim la proprietățile pe care le puteau avea aceste materiale: ele asigurau izolare fonică, termică, protecție împotriva vântului și a ploii. În special ultima învelitoare asigură protecție față de apă și vânt. Ea ne arată și ce se vedea din afara Cortului: culoarea vineție a pieilor de vițel de mare. Ea seamănă cu o culoare a pielii de om, sugerându-ne că acest fascinant Cort ar fi un Trup viu. În același timp nu este o culoare care să-ți atragă privirea și nu se poate compara cu frumusețea pânzei de in din interior. Este un Cort care nu are din exteriorul său ceva special care să-ți atragă privirile, dar care totuși pe interior ascunde o slavă care-ți taie răsuflarea.

Covoare din păr de capră. Am amintit deja de mantia lui Ilie. Putem aminti și de îmbrăcămintea lui Ioan Botezătorul care purta o haină de păr de cămilă

(Matei 3:4). *Capra* apare în special în Pentateuh. De cele mai multe ori apare ca animal de jertfă, și de obicei în contextul jertfelor de ispășire. Materialul din păr de capră apare în special la Cort. Acest material mai apare odată în Numeri 30:20 unde după biruința asupra madianiților li se cere curățirea întregii prăzi de război, inclusiv a tuturor lucrurilor *din păr de capră*. Pielea de capră mai apare în 1 Samuel în contextul fugii lui David. Mical îmbracă terafimul în *piele de capră* și-l pune în pat, în locul lui David. În acele zone se consuma carne de capră, în special cea a iezilor. Se folosea apoi laptele de capră. Pieile de capră erau tăbăcite și unele erau folosite pentru burdufuri iar unele varietăți de păr de capră erau folosite pentru țesături.

Învelitoare de piei de berbeci vopsite în roșu. Berbecul apare în Scriptură mult mai des decât capra. Peste 90% din aceste apariții sunt în contextul aducerii jertfelor. Berbecul era folosit pentru toate tipurile de jertfă și era scarificat la cele mai importante ceremoniale de la Templu (cum ar fi de exemplu închinarea în slujbă a preoților). Dar în cealaltă aproximativ 10% din apariții în ce contexte apare? Mai întâi în contextul meselor împărătești și a turmelor care însemnau bogăție sau tribut. În profeții apar berbecii de război folosiți pentru distrugerea cetăților. În special în Ieremia berbecii de război apar ca amenințare împotriva Ierusalimului. În cartea Daniel, Împărăția Mezilor și a Perșilor este asemuită cu un berbec cu două coarne, pe când Împărăția Greciei cu un țap cu un corn mare. În contextul asamblării Cortului ne gândim mai degrabă la ideea de jertfă. Nu mai e vorba de păr de animal, și de piele de animal. Ideea sacrificării animalului e mult mai clar evidențiată. Vopsirea în roșu a pieilor ne poate trimite la culoarea sângelui, deci tot la jertfă. Dar aceste piei nu erau practic vizibile nici din interior, nici din exterior. Era un fel de jertfă ascunsă. Ne amintim că Adam și Eva primesc de la Dumnezeu haine *din piele de animal*. Iată un alt pasaj interesant despre pielea de animal a jertfelor:

7. Cu jertfa pentru vină este ca și cu jertfa de ispășire; aceeași lege este pentru amândouă aceste jertfe: vita jertfită va fi a preotului care va face ispășirea.

8. Preotul care va aduce arderea de tot a cuiva ***să aibă pentru el pielea arderii de tot pe care a adus-o.***

9. Orice jertfă de mâncare, coaptă în cuptor, gătită pe grătar sau în tigaie, să fie a preotului care a adus-o.

10. Iar orice jertfă de mâncare, frământată cu untdelemn și uscată, să fie a tuturor fiilor lui Aaron, a unuia ca și a celuilalt.

(Levitic 7)

Deși la anumite jertfe se ardea și pielea animalului adus ca jertfă (se pare că le jertfele aduse cu ocazii speciale – vezi de exemplu Exod 29:14), în general preotul primea pielea animalului adus ca jertfă. Ni s-ar putea sugera astfel o haină izvorâtă din jertfă care îmbracă și protejează Cortul. Dacă pânza de in se naște din jertfa plantelor, acoperișul cortului se naște din jertfa animalelor. Vopsirea în roșu a pieilor de berbec vrea să accentueze ideea de jertfă cu atât mai mult cu cât vopsirea în roșu nu putea avea o funcție estetică, de vreme ce aceste piei nu erau vizibile nici din afară, nici din interior.

Învelitoare de piei de vițel de mare. Este vorba de un mamifer marin, de focă/morsă. Din această pricină și protecția față de ploaie și vânt adusă de pieile de vițel de mare. Jertfa este prezentă și ea. Este însă o jertfă a viețuitoarelor mării. În Genesa sunt create mai întâi plantele (ziua 3), apoi viețuitoarele mării (ziua 5), și apoi viețuitoarele uscatului (în ziua 6, deci chiar în ziua în care a fost creat omul). Când vine potopul doar viețuitoarele uscatului au nevoie de protecția corăbiei. Nu e nevoie ca sămânța plantelor sau speciile de pești să fie primie în corabie. Cel mai puțin afectate de apele potopului rămân viețuitoarele mării. Ele sunt prin natura lor protejate de apă. Deci pielea de vițel de mare înseamnă nu doar protecție față de ploaie ci și protecție față de apele potopului, adică față de judecata lui Dumnezeu. Cortul devine astfel o veritabilă corabie pe uscat care oferă protecție față de mânia divină tuturor celor ce intră în el. În acest context observăm că la Cort NU se aduceau jertfe din viețuitoarele mării. Găsim în primul rând jertfe de animale (viețuitoarele uscatului). Apoi găsim daruri de mâncare (pâine, vin, untdelemn, floarea făinii) la pregătirea cărora participă plantele. Totuși nu găsim plante neprelucrate arse pe altar. Sfințenia lui Dumnezeu de la Cort aduce judecată în primul rând asupra a ceea ce a fost creat în ziua 6. La fel și apele potopului, au adus judecata în special asupra ceea ce a fost creat în ziua 6. Dar de fapt judecata e adusă asupra omului. Jertfa animală era doar un substitut sumbloic în moarte al omului. Probabil din pricina faptului că animalele au fost create în ziua 6, și că între ele și om este o mai mare asemănare decât între pești/plante și om, ele au constituit atât baza jertfelor de la Cort cât și obiect (secundar) de nimicire pentru

apele potopului. Mai sunt însă și alte posibile semnificații. Focile își caută hrana în cele mai întunecate adâncuri ale mării. Viețuitoarele mării ne trimit cu gândul la marele întuneric al adâncului de ape. Astfel marginea Cortului fiind din piele de focă ne sugerează că dincolo, în afara Cortului este un mare adânc întunecat. Ca și cum Cortul ar fi fost construit într-un mare adânc de ape și tot ce este în afara lui aparține de acest mare întuneric. În acest context ne aducem aminte că în Genesa pământul era pustiu și gol (sau fără formă, fără chip, fără reprezentare – după alte traduceri) și că peste fața adâncului de ape era întuneric. Și primul lucru pe care-l face Dumnezeu este să spună: *Să fie lumină!* și să despartă Lumina de Întuneric. Dar de unde era acel mare întuneric? Poate Dumnezeu să creeze acest pământ fără formă și aruncat într-un întuneric total. Mai degrabă Dumnezeu realizează creația într-un spațiu afectat, cuprins de întuneric. Și în acest punct desigur nu ne putem gândi decât la răzvrătirea lui Lucifer. Nu știm cum, nu știm când, nu știm unde, dar acest mare întuneric are legătură cu actul răzvrătirii Luciferice. Dumnezeu este Lumină. De unde acest mare întuneric? Și luminătorii sunt creați de-abia în ziua 4. E vorba de o altă lumină, superioară celei fizice. E vorba de o Lumină în sine pe care luminătorii (purtoarii de lumină) par doar să o reprezinte în plan fizic. Într-adevăr Pavel folosește pasajul din Genesa 1:3 pentru a descrie nașterea noastră din nou, adică învierea noastră din moartea spirituală:

- Căci Dumnezeu care a zis: *Să lumineze lumina din întuneric!* Ne-a luminat inimile ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. (2 Cor.4:6)

Este clar că pentru Pavel lumina și întunericul de la început au valențe spirituale. Întunericul fizic pare a fi doar o reprezentare a unui întuneric spiritual, mai dens. În toată Scriptura, întunericul este asociat cu răul și păcatul, iar Lumina cu Binele și cu Adevărul. Umbra am văzut că are și semnificații pozitive. Dar umbra nu este întuneric. Ea oferă protecție față de o lumină prea intensă. Arșița soarelui apare în Biblie ca o pedeapsă divină. Omul păcătos nu poate suporta sfîntenia divină. Este nevoie de UMBRĂ și de UMBRAR. Dar nu de întuneric. Tot în Genesa observăm că alternanța zi-noapte există dinaintea luminătorilor. Este întunericul fizic caracteristic creației divine? În Eden era întuneric fizic și el punea mai bine în valoare lumina fizică. Dar în noua creație nu mai găsim nici întuneric și nici noapte:

22. În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu cel Atotputernic ca și Mielul sunt Templul ei.

23. Cetatea n-are trebuință ***nici de soare, nici de lună***, ca s-o lumineze; **căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul.**

24. Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea.

25. Porțile ei nu se vor închide ziua, **fiindcă în ea nu va mai fi noapte.**

26. În ea vor aduce slava și cinstea neamurilor.

27. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului.

Capitolul 22

1. Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.

2. În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor.

3. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji.

4. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor.

5. ***Acolo nu va mai fi noapte.*** Și nu vor mai avea trebuință ***nici de lampă, nici de lumina soarelui,*** pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.

Noaptea și întunerciul nu vor mai fi prezente în noua creație. De ce sunt ele însă prezente în prima creație chiar înainte de cădere? A doua creație e făcută după aruncarea lui Lucifer în iazul cu foc. Prima creație e făcută înainte ca Lucifer să fie judecat. Este ca și cum Dumnezeu ar face prima creație în spațiul întunecat produs de răzvrătirea lui Lucifer. După cum Cortul era un spațiu al luminii și al cerului pe un mare pământ întunecat, la fel și Pământul și Edenul erau un loc al luminii într-un mare Univers întunecat. Studiile despre întunericul din Univers sunt fascinante. Este vorba de un întuneric dens care împiedică lumina să se disipe. Este o vorba despre o non-masă moartă și înfricoșată. Iată ce ne spune Solomon:

12. Atunci Solomon a zis: „Domnul a zis că vrea să locuiască **în întuneric!**”

13. Eu am zidit o Casă care va fi locuința Ta, un loc unde vei locui pe vecie!”

14. Împăratul și-a întors fața și a binecuvântat pe toată adunarea lui Israel. Toată adunarea lui Israel era în picioare.

.....

27. Dar ce! **Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ?** Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă: cu cât mai puțin Casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu!

28. Totuși, Doamne Dumnezeul meu, ia aminte la rugăciunea robului Tău și la cererea lui, ascultă strigătul și rugăciunea pe care Ți-o face astăzi robul Tău.

(1 Împ.cap.8)

Solomon meditează adânc asupra ceea ce înseamnă ca Dumnezeu să locuiască într-o Casă făcută pe pământul aflat în întuneric. El meditează adânc asupra faptului că în Templu era întuneric înainte să se aprindă sfeșnicile și că în Sfânta Sfintelor din punct de vedere fizic este întuneric. Este uimit de faptul că Dumnezeul Luminii VREA să locuiască în întuneric. Dar oare de ce? Pentru confortul Său? Nu, ci pentru că vrea să vindece și să repare acel întuneric. La fel este când noi ne naștem din nou: Lumina divină coboară prin Duhul lui Dumnezeu în adâncul întunecat al sufletului nostru decăzut. Cât de mult întuneric este în noi! Ce adâncuri ale morții se ascund în noi! Cât de dens este răul din noi. La fel de dens ca întunericul din Genesa 1. Și atât în Genesa 1, cât și la Cort/Templu și la nașterea noastră din nou descoperim cu uimire un Dumnezeu care VREA să locuiască în întuneric!

Septuaginta traduce covoare de piele vineție. Ea ne trimite la culoarea pielii unui om, dar și la culoarea pielii unui om fără viață. Pielea de la vițelul de mare dar și de la berbec survenea prin moarte. Este ca și cum învelișurile de afară ale Cortului stau în moarte pentru ca interiorul Cortului să fie plină de viață. este ca și cum omul de afară al Cortului trebuie să moară pentru ca omul din interior să crească. Cortul trebuie să moară în trup ca să poată trăi în duh.

Este ca și cum avea omul dinlăuntru, cel duhovnicesc și omul de afară, care ține de trup. Pieile de vițel de mare ar trimite la piele, iar pieile de berbec vopiste în roșu la sânge. Covoarele de păr de capră ar avea rolul de conectori, de comunicare între omul din afară și omul dinlăuntru. Covoarele de păr de capră ne sugerează o

multitudine infinită de fire mici care leagă omul de afară cu omul dinlăuntru. Dacă omul de afară moare, prin firele de păr de capră se transmite către interior viață. Dacă omul de afară trăiește prin firele de păr de capră se transmite viață. Ne aducem aminte că puterea dată lui Samson prin Duhul era strâns legată de părul lui. Părul sugerează un sediu al spiritualității, un spațiu între trup și suflet care poate fi umplut de lumi spirituale. Capra este FEMININ. De obicei părul este asociazat cu Femeia, este podoaba capului Femeii, care este mai deschisă lumilor spirituale după cum am comentat îndelung când am studiat 1 Tim.cap.2b (vezi comentariul). Berbecele cât și vițelul este masculin. Berbecele de război trimite la berbecele viu. Berbecele de război după cum am văzut în cartea Ieremia era folosit pentru distrugerea zidurilor cetății. Berbecele viu ar simboliza sediul dorințelor care se războiesc cu porțile sufletului, dorind să pătrundă înlăuntru sufletului și să-l umple cu necurăție și întuneric. Dorința de bani, de putere, de plăcere, de desfrâu trimite la degrabă la masculinitate. Iată de ce avem doi masculi (berbece și vițel) și o femelă (capră). Berbecele și vițelul trebuie să fie morți pentru ca omul ascuns al inimii să trăiască și se umple de Duh și să transmită Duh. În lumina celor spuse Pavel nu ne mai surrindă cu teologia sa complicată:

Capitolul 6

1. Ce vom zice, dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?
2. Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?
3. Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?
4. Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.
5. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.
6. Știm bine că **omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui**, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului;
7. căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.
8. Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El,
9. întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare: moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui.

10. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, o dată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu.

11. Tot așa și voi înșivă, **socotiți-vă morți față de păcat**, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.

12. Deci **păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui**.

13. **Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre**, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii.

14. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.

(Romani 6)

7. Comoara aceasta o purtăm **în niște vase de lut**, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.

8. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți;

9. prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți.

10. Purtăm **întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru**.

11. Căci noi, cei vii, **totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus**, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.

12. Astfel că, **în noi lucrează moartea**, iar în voi viața.

13. Însă, fiindcă avem același duh de credință, potrivit cu ceea ce este scris: „Am crezut, de aceea am vorbit!”, și noi credem, și de aceea vorbim.

14. Și știm că Cel ce a înviat pe Domnul Isus ne va învia și pe noi împreună cu Isus și ne va face să ne înfățișăm împreună cu voi.

15. Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumițiile spre slava lui Dumnezeu.

16. De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă **omul nostru de afară** se trece, totuși **omul nostru dinăuntru** se înnoiește din zi în zi.

17. Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate

veșnică de slavă.

18. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.

Capitolul 5

1. Știm, în adevăr, că, dacă se desface **casa pământească a cortului nostru trupesc**, avem **o clădire în cer**, de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mână, ci este veșnică.

2. Și **gemem în cortul acesta**, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el **cu locașul nostru ceresc**,

3. negreșit, dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți dezbrăcați de el.

4. Chiar în cortul acesta deci gemem apăsăți; nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta, ***ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi să fie înghițit de viață.***

5. Și Cel ce ne-a făcut pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a dat **arvuna Duhului**.

6. Așadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; căci știm că, dacă suntem acasă **în trup**, pribegim departe de Domnul –

7. pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere. –

8. Da, suntem plini de încredere, și ne place mult mai mult **să părăsim trupul acesta**, ca să fim acasă, la Domnul.

9. De aceea ne și silim să-l fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă.

10. Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia **în trup**.

(2 Corinteni 4-5)

13. Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste.

14. Căci toată Legea se cuprinde **într-o singură poruncă**: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

15. Dar, dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.

16. Zic, dar: umblați cârmuiți de Duhul **și nu împliniți poftele firii pământești**.

17. Căci **firea pământească** **poftește** împotriva **Duhului**, și Duhul împotriva firii pământești:

sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce vă place.

18. Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege.

19. **Și faptele firii pământești** sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea,

20. închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide,

21. pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

22. ***Roadă Duhului***, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia,

23. blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.

24. Cei ce sunt ai lui Hristos Isus **și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei.**

25. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul.

26. Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții.

(galateni 5)

17. Iată, dar, ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii în deșertăciunea gândurilor lor,

18. având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor.

19. Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dedat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție.

20. Dar voi n-ați învățat așa pe Hristos;

21. dacă, cel puțin, L-ați ascultat și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați

22. cu privire la felul vostru de viață din trecut, **să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare;** (moartea berbecului și a vițelului de mare)

23. și să vă înnoiți în duhul minții voastre, (părul de capră?)

24. și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, (pânza de in) de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.

(efeseni 4)

Observăm că părul are proprietatea fantastică de a se înnoi mereu. El crește, este tuns, se înlocuiește repede cu un păr nou.

1. Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu.
2. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.
3. Căci **voi ați murit**, și ***viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.***
4. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.
5. De aceea, **omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofța rea și lăcomia, care este o închinare la idoli.**
6. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării.
7. Din numărul lor erați și voi odinioară, când trăiați în aceste păcate.
8. Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase care v-ar putea ieși din gură.
9. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât **v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui,**
10. și **v-ați îmbrăcat cu omul cel nou**, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut.
11. Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți.
12. Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, ***îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.***
13. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.
14. Dar mai presus de toate acestea, ***îmbrăcați-vă cu dragostea***, care este legătura desăvârșirii.
15. ***Pacea lui Hristos***, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători.
16. ***Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi*** în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.

17. Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.

(Coloseni cap.3)